Р Е Ш Е Н И Е
№ 44312

гр. София, 11.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 13 състав,** в публично заседание на 20.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **6279** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

АССГ е сезиран от Р. И. Л. с жалба срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № 587 от 21.03.2026 г. по чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП – прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца, издадена от Командир отделение в група ООР, сектор ОП при 02 РУ СДВР. Излага съображения за нищожност и евентуална незаконосъобразност на оспорения акт. Моли ЗПАМ да бъде отменена. Претендира разноски.

Ответникът моли жалбата да бъде отхвърлена. Представя писмени бележки /л. 72/. Претендира разноски.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваната заповед от 21.03.2026 г. на Л. е наложена процесната ПАМ, тъй като лицето отказва да бъде проверено с Акотест дрегер, определящо съдържанието на алкохол в кръвта.

На водача е издаден талон за кръвно изследване /л. 29/.

Изготвени са сведения /л. 30 и 31/ от полицаите, извършили проверката на Л., в които е описано подробно случилото се по време на проверката, както и обстоятелството, че Л. е лъхал на алкохол и е имал нестабилен стоеж. Посочено в тях е, че не е вярно твърдението на водача, че не са му дадени стикерите към талона за кръвно изследване.

На лицето е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ (л. 22) и е издадено наказателно постановление /л. 36/.

Във възражението си срещу АУАН Л. потвърждава, че е отказал да бъде проверен с техническо

средство /л. 33/.
Преди издаване на процесната ЗПАМ № 587, на Л. са били издадени ЗПАМ с № GPAM-2572661 и № GPAM-2572662, оттеглени непосредствено след издаването им на 21.03.2026 г. със заповеди № 585 и 586. Заповедите за оттегляне са съобщени устно на Л. /л. 34/. ЗПАМ № GPAM-2572662 е била предмет на адм.д. № 4369/2026 г.

Представена е справка-картон на водача /л. 38/.

Представени са заповеди за компетентност /л. 42 и сл.; л. 69/.

От правна страна съдът намира следното:

На основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП.

С оглед представените заповеди, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената писмена форма.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ на собственик, който управлява моторно превозно средство и откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или тест за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване, за срок от шест месеца до една година.

От събраните по делото доказателства – АУАН с обвързваща доказателствена сила съгл. чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, както и сведенията, изготвени от полицаите, извършили проверката, безспорно се установява, че Л. е отказал да бъде изпробван с техническо средство. В., това се потвърждава и от самия жалбоподател, който във възражението си изрично признава, че е отказал проверка на място. При това положение съдът намира, че по делото е безспорно доказана предпоставката на чл. 171, т. 2а, б. б ЗДвП за налагане на процесната ПАМ: налице е отказ, като съгл. трайната съдебна практика е достатъчен само единият отказ, за да бъде съставена ЗПАМ /така Решение № 12245 от 13.10.2017 г. на ВАС по адм. д. № 9208/2017 г., Решение № 2019 от 13.02.2019 г. на ВАС по адм. д. № 10299/2018 г. и др./. В този смисъл законът не поставя приложимостта на чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП в зависимост от наличието на два последователни отказа, нито предвижда, че последващото заявено желание за медицинско изследване заличава вече осъществения отказ от проверка. С оглед на изложеното, ирелевантни се явяват възраженията на жалбоподателя досежно опорочеността на възможността му да даде кръвна проба, тъй като липсвали стикери. Друг е въпросът, че съдът намира тези твърдения за недоказани, тъй като не намират потвърждение в събраните по делото доказателства и се опровергават от съдържанието на двете сведения, обсъдени във фактическата част на решението, съгласно които необходимите стикери са били предоставени на водача. Не са ангажирани други доказателства, установяващи твърдяното непредоставяне на стикерите или обективна невъзможност за извършване на медицинското изследване по причина, дължаща се на контролните органи.

Ето защо изложените в жалбата възражения относно посещението в лечебното заведение не разколебават извода за осъществяване на фактическия състав на чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП.

По възраженията, свързани с предходно издадените заповеди за прилагане на принудителна административна мярка:

От доказателствата по делото се установява, че на 21.03.2026 г. административният орган първоначално е издал заповеди № GPAM-2572661 и № GPAM-2572662, с които за същото нарушение е постановено прекратяване на регистрацията на процесното моторно превозно средство съответно за срок от 24 и 18 месеца. С последващи изрични актове - заповеди № 585 и № 586 от същата дата - административният орган е оттеглил първоначалните заповеди, след което е издал оспорената в настоящото производство заповед № 587, определяйки продължителност на мярката от шест месеца.
Заповедите за оттегляне представляват самостоятелни административни актове, с които органът е обективирал волеизявление за преустановяване на правните последици на първоначално издадените заповеди. По делото не се установява заповеди № 585 и № 586 да са били предмет на самостоятелно съдебно оспорване, нито тяхната нищожност да е обявена с влязъл в сила съдебен акт.
В административното съдопроизводство предметът на съдебния контрол е очертан от оспорения административен акт. Правомощието на съда по чл. 168, ал. 1 АПК да провери законосъобразността му на всички основания по чл. 146 АПК, както и задължението по чл. 168, ал. 2 АПК да обяви нищожността на акта, когато установи такава, се отнасят до акта, предмет на съдебното оспорване. Тези разпоредби не предоставят правомощие за косвен съдебен контрол върху действителността на други самостоятелни административни актове, които не са предмет на делото.
В този смисъл е Определение № 11378 от 13.11.2025 г. по ч. адм. д. № 10931/2025 г. на Върховния административен съд, ведно с цитираната съдебна практика, в които е прието, че косвеният съдебен контрол върху действителността на самостоятелни административни актове е недопустим в административния процес. Разпоредбата на чл. 17, ал. 2 ГПК, която допуска инцидентно произнасяне относно валидността на административните актове в гражданския процес, не намира субсидиарно приложение по силата на чл. 144 АПК, тъй като не е налице неуреден процесуален въпрос. Административнопроцесуалният кодекс урежда изрично съдебния контрол върху действителността на административните актове, включително възможността по чл. 149, ал. 5 АПК нищожността им да бъде оспорвана без ограничение във времето.
В посоченото определение ВАС е изложил съображения, че допускането на косвен съдебен контрол в административния процес би противоречало на установените в АПК правила относно предмета на съдебното производство, съединяването на оспорванията по чл. 129 АПК и подсъдността по чл. 132 и чл. 133 АПК. Предвиденият в чл. 149, ал. 5 АПК безсрочен ред за оспорване на нищожни административни актове осигурява самостоятелна процесуална възможност за защита, поради което не е допустимо действителността на необжалван административен акт да бъде преценявана инцидентно в производство по оспорване на друг акт.
При липсата на оспорване на заповеди № 585 и № 586 и на съдебен акт, с който е установена тяхната нищожност, настоящият съд е длъжен да зачете правните им последици, без да подлага действителността им на инцидентна проверка. Противното би представлявало недопустим косвен съдебен контрол върху самостоятелни административни актове, които не са предмет на настоящото производство.
Следователно съдът не разполага с процесуална възможност да изследва дали при издаването на заповеди № 585 и № 586 са били налице предпоставките за упражняване на правомощието по чл. 91, ал. 1 АПК, нито въз основа на евентуална тяхна нищожност да приеме, че първоначалните заповеди № GPAM-2572661 и № GPAM-2572662 са продължили да действат към момента на издаване на оспорената заповед № 587.
При липсата на съдебно установена нищожност на заповедите за оттегляне правните им

последици следва да бъдат зачетени. Поради това издаването на заповед № 587 не може да се квалифицира като недопустимо повторно налагане на идентична принудителна административна мярка наред с вече действащи такива само въз основа на твърдения за пороци на оттеглянията.
По значението на Решение № 28729 от 16.07.2026 г. по адм. д. № 4369/2026 г. на Административен съд София-град:
Не променя горните изводи обстоятелството, че с Решение № 28729 от 16.07.2026 г. по адм. д. № 4369/2026 г. на АССГ е отменена първоначалната заповед № GPAM-2572662 от 21.03.2026 г. Настоящият съдебен състав не е компетентен да осъществява контрол за правилността на посоченото съдебно решение, а е длъжен да зачете неговите правни последици в пределите на предмета, по който съдът се е произнесъл.
Съгласно чл. 177, ал. 1 АПК съдебното решение, с което административен акт е отменен, има действие по отношение на всички. Това действие обаче се отнася до отменения административен акт и не може да бъде разпростирано върху други самостоятелни административни актове, чиято действителност не е била предмет на съдебното производство. В този смисъл и силата на пресъдено нещо не се разпростира върху мотивите на съдебния акт.
С Решение № 28729/16.07.2026 г. съдът се е произнесъл по законосъобразността на заповед № GPAM-2572662, като я е отменил поради определения в нея срок от 18 месеца, надхвърлящ законово допустимата продължителност на мярката. Съдебното решение не съдържа произнасяне по действителността на заповед № 585 за оттегляне, нито по законосъобразността на последващата заповед № 587.
Обстоятелството, че първоначалната заповед е била предмет на съдебно производство и е отменена, не е равнозначно на установяване, че издадената преди датата на съдебното решение заповед за нейното оттегляне е нищожна. Подобен извод не следва нито от диспозитива на съдебното решение, нито от обективните предели на неговото действие.
Освен това процесната заповед № 587 е издадена на 21.03.2026 г., докато съдебното решение за отмяна на заповед № GPAM-2572662 е постановено на 16.07.2026 г. Следователно не е налице хипотезата на чл. 177, ал. 2 АПК за издаване на административен акт в противоречие с вече влязло в сила съдебно решение.
При това положение окончателната съдебна отмяна на ЗПАМ № GPAM-2572662 следва да бъде зачетена в нейните обективни предели, но не обуславя незаконосъобразност на оспорената заповед № 587.
По останалите възражения за нарушение на формата и неправилно приложение на материалния закон:
Неоснователно е възражението за неяснота на правното основание и съдържанието на оспорената заповед, произтичаща от неправилното посочване на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП.
При преценката дали е спазена установената форма съдът следва да изхожда от цялостното съдържание на административния акт, а не изолирано от отделни неточно посочени законови разпоредби. В случая се касае очевидно за изолирана техническа грешка при изписването на правното основание на едно-единствено място в оспорената заповед. Същевременно както в заглавието ѝ, така и в текста на акта е посочена правилната норма на чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП, която съответства на словесното описание на наложената принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“. Същата мярка е ясно индивидуализирана и в разпоредителната част на заповедта, като са посочени моторното превозно средство, срокът от шест месеца и действията по отнемане на свидетелството за регистрация и регистрационните табели. Ето защо допуснатата единична техническа грешка не създава неяснота относно действителната воля на административния орган, вида и правното

основание на приложената мярка и не представлява съществено нарушение на изискванията за форма на административния акт, нито е ограничила правото на защита на жалбоподателя, поради което не е основание за отмяна на ЗПАМ.
Неоснователно е и възражението относно липсата на мотиви за продължителността на мярката. Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП тя се налага за срок от шест месеца до една година. В случая административният орган е определил минималния предвиден от закона срок от шест месеца, който съответства на тежестта на установеното нарушение и на превантивната цел на мярката. Прилагането на законовия минимум не изисква излагането на допълнителни индивидуализиращи обстоятелства, каквито биха били необходими за обосноваване на по-продължителна мярка.
В заключение следва да се подчертае, че по делото е безспорно установен отказът на жалбоподателя да бъде проверен с техническо средство за употреба на алкохол, при констатирани от контролните органи признаци за такава употреба, включително мирис на алкохол и невъзможност да стои стабилно изправен. Именно отказът от проверка осъществява предвиденото в закона материалноправно основание за прилагане на мярката. Прекратяването на регистрацията на моторното превозно средство за минималния законоустановен срок съответства на превантивната и преустановителната функция на принудителните административни мерки, като препятства последващото управление на същото превозно средство и служи на целта за осигуряване безопасността на движението по пътищата. Заповедта за прилагане на ПАМ е мотивирана, като съгл. ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ВС няма пречка мотивите да се намират и в други документи от преписката, в случая в АУАН и изготвените от полицаите подробни сведения.
Предвид изложеното съдът приема, че при издаването на оспорената заповед са били налице материалноправните предпоставки по чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и актът съответства на преследваната от закона превантивна цел.
При това положение жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена. При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски.
Ответникът претендира разноски, поради което жалбоподателят следва да му заплати сумата от 105 евро юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съгл. която възнаграждението по адм. дела е от 200 до 300 лева.
Така мотивиран, Административен съд София-град, 13 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. И. Л. срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 587 от 21.03.2026 г. по чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП – прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца, издадена от Командир отделение в група ООР, сектор ОП при 02 РУ СДВР.
ОСЪЖДА Р. И. Л., ЕГН [ЕГН], да заплати на СДВР разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 105 евро.
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: